

Чуднитѣ войници.

(Отъ английски)

Леля Дора обѣща на Джони да го води на представление. За да не дрѣме въ театъра, тя му каза да поспи следъ обѣдъ.

Джони легна и си помисли:

— Не ми се спи!

— Да не спишъ! — изписка единъ тънъкъ гласъ до него. — Стани, ела при насъ!

Джони се изправи, погледна очуденъ. На пода стоеха неговитѣ играчки, оловни войничета.

Той скочи отъ леглото си.

— Хайде, махнете се, не ми се играе вече! — извика Джони на войничетата и дигна кракъ да ги ритне.

Но едно войниче помръдна, дигна ржце и мушна детето съ пушката си. Джони започна да става малъкъ, все по-малъкъ. Когато се погледна, той бѣше станалъ колкото най-малкия оловенъ войникъ. Дигна ржце и започна да вика. Заобиколиха го отъ вси страни войници.

— Не викай! — заговориха малкитѣ човѣчета. — Ти си нашъ пленникъ.

— Пленникъ ли? — заплака Джони. — Че какво съмъ ви сторилъ?

Единъ отъ войницитѣ, по-голѣмъ отъ другитѣ и похубаво облѣченъ, пристѣпи до Джони.

— Азъ съмъ капитана, — каза той, — трѣбва да те заведемъ при нашия царъ.

Джони погледна капитана, после войницитѣ и забележи, че тѣ не сж вече оловни, както му се стори порано. Тѣ бѣха сега истински войници съ червени панталони, страшни очи и остри ножове на пушкитѣ.

Тѣ го поведоха. Покараха го по единъ тъменъ коридоръ, въ който не се виждаше нищо. Вървѣха дълго. Най-сетне отвори се една врата. Отначало тя свѣтна като свѣтла точка въ тъмното. После започна да расте. Колкото вървѣха напредъ, тя ставаше все по-голѣма.

— Тамъ ли е царьтъ? — попита тихо Джони.

Войницитѣ не го чуа.